

prism

คินซาตกรรม ของมนุษย์กรรไกร

ハサミ男

ซูโน มาซายุกิ

เขียน

กินภาส พาหะนิชย์

แปล

ฉันไม่สนใจพวกตำรวจ
ที่ไม่อ่านแล้วยังมาดูลูกนิยายสืบสวนหรือ
ทว่าคนที่ไม่อ่านแม้แต่เซอร์ลือก โฮล์มส์
ก็ดูจะไร้สามัญสำนึกไปหน่อยนะ!
-ซูโน มาซายุกิ

การอ่านดีจากรากเหง้าชีวิต

คำนำสำนักพิมพ์

หากกล่าวถึง “มือกรรไกร” หลายคนคงนึกถึงมนุษย์เทียมผู้มีมือเป็นกรรไกรปลายแหลมแต่จิตใจอ่อนโยนอย่างเอ็ดเวิร์ดจากภาพยนตร์เรื่อง *เอ็ดเวิร์ด...สุภาพบุรุษมือกรรไกร* ทว่าตัวละครเอกของเรานั้นไม่ได้มีมือเป็นกรรไกร และไม่ได้มีจิตใจอ่อนโยนเช่นเอ็ดเวิร์ด ฉายา มือกรรไกรของฆาตกรต่อเนื่องสุดอำมหิตรายนี้ ได้มาเพราะเขาลงมือสังหารบรรดาเด็กสาวด้วยการรัดคอ ก่อนจะแทงกรรไกรที่คอของเหยื่อ

และในคำคืนที่มือกรรไกรเตรียมจะก่อเหตุอีกครั้ง เขากลับพบว่าเหยื่อที่ตนหมายตานั้นกลายเป็นศพอยู่ในสวนสาธารณะ ชั่วร้ายวิธีการสังหารนั้นยังเหมือนกับมือกรรไกรราวกับแกะ ในเมื่อเขาคือมือกรรไกร และเขาไม่ได้ฆ่าเธอ ถ้าอย่างนั้นคนร้ายตัวจริงคือใครกันแน่

นอกจากพาร์ทของการสืบสวนที่ทำให้นกอ่านได้ขบคิดแล้ว หนังสือเล่มนี้ยังพร้อมจะปั่นประสาทคุณด้วยเหล่าตัวละครที่จิตใจบิดเบี้ยว ตรรกะที่หลายคนเข้าใจไม่ถึง และการกระทำแปลกประหลาดเกินคาดเดา

ระวัง หนังสือเล่มนี้อาจทำให้คุณเพล่อูทานออกมาว่า “นี่มันเรื่องบ้าอะไรกันเนี่ย!”

คำนำผู้แปล

ก่อนที่จะรู้ว่าตัวเองได้มีโอกาสแปลนิยายเรื่อง *คืนฆาตกรรมของมนุษย์กรรไกร* ผู้แปลรู้จักนิยายเรื่องนี้จากเพจแนะนำนิยายสืบสวนเพจหนึ่ง ตอนนั้นผู้แปลสงสัยว่านิยายเรื่องนี้มีดีอะไรนะ แอดมินเพจถึงได้ยากให้สำนักพิมพ์ในประเทศไทยซื้อลิขสิทธิ์มาแปลให้คนไทยได้อ่านกัน แต่ว่าตอนนี้ผู้แปลเข้าใจเหตุผลนั้นแล้ว

คืนฆาตกรรมของมนุษย์กรรไกร ดำเนินเรื่องแบบสโลว์เบิร์น ค่อยๆ ให้ข้อมูลและเบาะแสแก่ผู้อ่านไปที่ละนิดผ่านความยาวของต้นฉบับกว่า 500 หน้า เพราะฉะนั้น ผู้อ่านอาจจะต้องใช้ความอดทนในการอ่านสักนิด แต่เชื่อเถิดว่ามีสิ่งที่คุณผู้อ่านคาดไม่ถึงรออยู่ที่ปลายทาง และระหว่างทางผู้เขียนได้สอดแทรกกลิ่นอายของวัฒนธรรมตะวันตกผ่านบทกวี บทเพลง ภาพยนตร์ และวรรณกรรมที่หยิบยกขึ้นมาตลอดทั้งเรื่อง ผู้อ่านน่าจะได้รับบรรณาธิในการอ่านนิยายญี่ปุ่นที่แตกต่างออกไป โดยเฉพาะแฟนนิยายชุดเชอร์ล็อก โฮล์มส์ ต้องอ่านไปอมยิ้มไปแน่ๆ

สุดท้ายนี้ ผู้แปลหวังว่า *คืนฆาตกรรมของมนุษย์กรรไกร* จะมอบความบันเทิงและให้แง่คิดแก่ผู้อ่านไม่มากนักน้อย

ทินภาส พาหะนิชัย

แต่คุณไถงามิ ทาเคชิ
ผู้อดทนคอยโทรศัพท์กับผมเป็นเวลานาน

คืนฆาตกรรมของมนุษย์กรรไกร

ทดลองอ่าน

เหยื่อ รายที่สามของมือกรรไกรอาศัยอยู่ที่ย่านทาเกะบัง เขตเมงุโระ

แต่ฉันไม่เคยเห็นหรือได้ยินชื่อย่านทาเกะบังมาก่อนเลย เดาไม่ถูกว่าอยู่ส่วนไหนของเขตเมงุโระ ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าสถานีรถไฟที่ใกล้ที่สุดคือสายอะไร

ตอนที่เห็นครั้งแรก ฉันหลงคิดไปว่าชื่อของย่านนี้อ่านว่า “ทาเกะสึเง”¹ คงเพราะนึกถึงคำว่า “โซสึเง (บานพับ)” ภาพเหยี่ยวสองตัวบินเคียงเคล้ากันบนท้องฟ้าครามราวกับภาพบนฉากกันห้องสมัยเอโดะผุดขึ้นในหัว

วันศุกร์ที่ 10 ตุลาคม ฉันไม่ต้องไปทำงานพาร์ทไทม์เลยตั้งใจว่าจะลองไปที่ย่านทาเกะบัง ฉันยังไม่รู้ว่าทารุมิยะ ยูกิโกะมีหน้าตาอย่างไร วันนี้เลยแค่จะไปดูที่พักของเธอเฉยๆ

ขณะกินมื้อเช้าที่ประกอบไปด้วยขนมปังปิ้ง ไข่ดาวทอดเกรียมทั้งสองด้าน บรอกโคลีที่ต้มไว้เมื่อคืน และกาแฟใส่นมเยอะๆ ฉันก็กางหนังสือแผ่นที่ 23 เขตพิเศษของโตเกียว ฉบับบุงโกะ² เล่มโปรดบนโต๊ะกลมแล้วพลิกไปที่หน้าเขตเมงุโระ

¹ ทากะ แปลว่า เหยี่ยว สึเง แปลว่า คู่ โดยตัวอักษรของคำว่า สึเง (番) สามารถอ่านว่า บัง ได้เช่นกัน

² หนังสือปกอ่อนขนาด A6 (105 × 148 มิลลิเมตร)

ยานทากระบังตั้งอยู่ใ้กลางเขตเมงุโระ โดยอยู่ระหว่างถนนโคมะซาวะกับถนนเมงุโระ มีรถไฟสายโทคิวโทโยโกะแล่นจากเหนือลงใต้ สถานีรถไฟที่ใกล้ที่สุดคือสถานีมหาวิทยาลัยกาคุเก นั่นหมายความว่าถ้าเริ่มเดินทางจากห้องของฉัน ต้องนั่งรถไฟใต้ดินสายมารุโนะอุจิไปขึ้นสายฮิบิยะ จากนั้นเปลี่ยนไปขึ้นสายโทโยโกะที่สถานีนากะเมงุโระ แล้วลงที่สถานีมหาวิทยาลัยกาคุเก เนื่องจากระยะทางค่อนข้างไกล คงต้องใช้เวลาเดินทางพอสมควร จึงน่าจะหมดไปหนึ่งวันเต็มๆ

ฉันหยิบกระเป๋าสะพายที่วางทิ้งไว้บนพื้นตั้งแต่กลับถึงห้องเมื่อวานขึ้นมา แล้วล้วงเอาสำเนาเอกสารซึ่งถ่ายจากที่ทำงานพาร์ตไทม์ออกมาวางไว้ข้างแผนที่

ชื่อ ทารุมิยะ ยูกิโกะ

ที่อยู่ ห้อง 503 อาคารเดแซร์ฮิมยะ 4-13

ทากระบัง เขตเมงุโระ หมายเลขโทรศัพท์ 03-...

ฉันเปรียบเทียบที่อยู่ใ้ในสำเนาเอกสารกับแผนที่ ทากระบังบล็อก 4 หันหน้าออกไปทางถนนเมงุโระ ถ้าขึ้นลงรถไฟสายฮิบิยะที่สถานีนากะเมงุโระ แล้วขึ้นรถบัสที่ถนนเมงุโระก็ได้วิธีนี้น่าจะลัดกว่า

ฉันกดขนมบั้่งปั้งชุ่มเนยขณะจ้องแผนที่เขม็ง หนังสือแผนที่ฉบับบุ้่งโกะพกพาสะดวกก็จริง แต่หน้ากระดาษขนาดเล็กที่เต็มไปด้วยตัวหนังสือจิ๋วทำให้ต้องเพ่งจนปวดตา ฉันดูไม่ออกว่าจากสถานีมหาวิทยาลัยกาคุเกถึงถนนเมงุโระห่างกันเพียงใด

หลังใช้ความคิดอยู่ครู่หนึ่ง ฉันก็เลือกความสะดวกสบายในการเปลี่ยนสายรถไฟแทนการใช้ทางลัดที่เดาไม่ถูกว่าจะประหยัดเวลาได้มากน้อยแค่ไหน ฉันตัดสินใจนั่งรถไฟสายโทโยโกะเพื่อมุ่งหน้าไปสถานีมหาวิทยาลัยกุกุเกะ

ฉันวางแก้วมัทกักับจานที่ใช้แล้วซ้อนกันในอ่างล้างจาน ก่อนจะเปลี่ยนชุดเป็นเสื้อสเวตเตอร์กับกางเกงยีน แล้วสวมนาฬิกาข้อมือ ขณะนี้เป็นเวลาเจ็ดโมง ถึงจะยังเข้าอยู่แต่เนื่องจากไปเป็นครั้งแรกจึงควรเผื่อเวลาไว้ดีกว่า

ฉันสวมรองเท้าผ้าใบแล้วออกจากห้อง วันนี้ยังอยู่ในขั้นตอนสำรวจทำเลจึงไม่ต้องพกกระเป๋าสะพายไปด้วย ฉันล็อกประตูและก้าวลงบันไดมืดสลัวของอพาร์ทเมนต์

ฉันยืนย่นเสียงแข่งกับบริษัทนายหน้าอสังหาแล้วว่าต้องการคอนโดห้องสตูดิโอ แต่ห้องที่ฉันอยู่เป็นแค่อพาร์ทเมนต์ คอนกรีตเสริมเหล็กเท่านั้น อีกทั้งยังไม่รู้ว่าสร้างมากี่ปีแล้ว แคมเซลล์แมนของบริษัทนายหน้าอสังหา ก็เสี่ยงที่จะพูดถึงเรื่องนี้ อย่างไรก็ดี ฉันคิดว่าอพาร์ทเมนต์แห่งนี้คงจะเก่ามากแน่ๆ

ผนังคอนกรีตตรงบันไดกลายเป็นสีเหลืองคล้ำ ไฟเพดานในหลายชั้นก็ไม่ติด นอกจากจะไม่ยอมเปลี่ยนหลอดไฟแล้ว แม้แต่จุดที่เดินสายไฟก็ยังดูทรุดโทรมด้วย

ทว่าข้อดีของอพาร์ทเมนต์หลังนี้คือลูกบ้านไม่สนใจลูกบ้านห้องอื่นๆ อีกทั้งยังอยู่ใกล้สถานีรถไฟใต้ดิน ฉันเพิ่งรู้ข้อดีข้อแรกหลังย้ายเข้ามาอยู่ ส่วนเหตุผลสำคัญที่ทำให้เลือกที่นี่ก็เพราะเดินทางไปไหนมาไหนสะดวก

ฉันเดินออกจากอพาร์ทเมนต์แล้วตรงไปยังถนน หลังข้ามทางม้าลายที่มีปุ่มกดสัญญาณไฟจราจรมา ก็เห็นสถานีรถไฟใต้ดินอยู่ตรงหน้าแล้ว โฆษณาของบริษัทนายหน้าอสังหาที่ลงไว้ว่า “เดินจากสถานีรถไฟเพียงหนึ่งนาที” ไม่ใช่การโฆษณาเกินจริงแต่อย่างใด ออกจะถ่อมเนื้อถ่อมตัวเสียด้วยซ้ำ ถ้าฉันวิ่งสุดแรงเกิด คงใช้เวลาไม่เกินหนึ่งนาที

รถไฟใต้ดินสายมารูโนะอุจิจะแล่นขึ้นมาจากพื้นดินในย่านนี้ และแล่นต่อไปบนทางรถไฟยกระดับ แม้จะเป็นเรื่องปกติ แต่การที่ต้องขึ้นบันไดเพื่อนั่งรถไฟใต้ดินก็ให้ความรู้สึกแปลกๆ อยู่บ้าง

ภายในตู้โดยสารของรถไฟใต้ดินที่กำลังมุ่งหน้าสู่ใจกลางกรุงโตเกียว เต็มไปด้วยผู้โดยสารที่กำลังไปเรียนหรือไปทำงาน

ฉันมองพวกเด็กผู้หญิงตามปกติ

ช่วงที่เพิ่งย้ายมาอยู่โตเกียว ฉันมักจะเห็นพวกเด็กผู้หญิงย้อมผมสีน้ำตาลอมแดง กันคิ้ว กรีดอายไลเนอร์คมกริบ และสวมถุงเท้าย่นๆ หากพูดให้เห็นภาพก็คงเหมือนลิงอูรังอุตังที่เป็นโรคผิวหนังบริเวณข้อเท้าทั้งสองข้าง แต่ดูเหมือนว่าแฟชั่นล่าสุดของเด็กวัยรุ่นพวกนี้คือการกัดลิ้น

นักเรียนหญิงสวมชุดกะลาสีและย้อมผมสีเงินดูคล้าย “หมอ” ให้ความรู้สึกเหมือนพวกเธอเป็นนักเต้นระบำเปลื้องผ้าวัยซราที่แต่งคอสเพลย์³ อยู่บนเวที ชวนให้ชนลูกชนชั้น แต่

³โดยทั่วไปหมายถึงการแต่งกายเลียนแบบตัวละครจากในเกมหรือการ์ตูน และอาจมีการแสดงท่าทางหรือนุคลิกตามตัวละครนั้นๆ ด้วย

เจ้าตัวคงจะเชื่อหมดใจว่าการแต่งตัวแบบนี้เก๋เก๋ที่สุดแล้ว พวกเธอแฉ่อกพลางแสดงสีหน้ามั่นใจวอดผู้โดยสารคนอื่น ๆ

ทว่าเมื่อไปถึงโรงเรียนแล้ว พวกเธอจะอย่างไรหนอ ไม่มีโรงเรียนมัธยมปลายที่ไหนยอมให้เด็กนักเรียนย้อมผมสีเงินหรอก

หรือว่าพวกเธอจะแวะเข้าห้องน้ำในสถานีรถไฟที่ไหนสักแห่ง แล้วให้น้ำยาปิดผมขาวของแม่นะ

ฉันจับห่วงไหนพลางนึกถึงทารุมิยะ ยูกิโกะ ที่ยังไม่เคยเจอกัน เธอจะกัดสีผมจนขาวโพลนด้วยหรือเปล่านั้น ไม่สิ เธอไม่เหมาะกับผมสีเงินปลอม ๆ หรอก ถ้าได้เห็นเธอในสภาพนั้น คงฝันสลายแน่ ฉันภาวนาให้เธอมีเส้นผมสีดำกลับ

ฉันเดินทะลุอุโมงค์ใต้ดินยาว ๆ เพื่อเปลี่ยนไปขึ้นรถไฟใต้ดินสายฮิบิยะ จากนั้นนั่งลงบนม้านั่งที่ชานชาลาขณะรอรถไฟสายโทโยโกะ

ฉันชอบมองโฆษณา นิตยสารที่ติดอยู่บนผนังสถานีรถไฟ จนติดเป็นนิสัย พาดหัวข่าวของนิตยสารรายสัปดาห์และนิตยสารรายเดือนให้ข้อมูลสารพัด

ไม่ว่าจะเป็นสงครามภายในสาธารณรัฐแห่งหนึ่งในทวีปแอฟริกา ราคาข้าวที่พุ่งพรวดเนื่องจากฤดูร้อนปีนี้มีอากาศค่อนข้างเย็น ข้าวลือของนักแสดงละครย้อนยุคอายุเกือบหกสิบปีมีความสัมพันธ์ทางเพศกับลูกสาวบุญธรรม ฤดูหนาวปีนี้นักสตั๊ตว์เทียมกำลังมาแรง นักเรียนหญิงมัธยมปลายเรียกแพชั่นกัดสีผมซึ่งกำลังเป็นที่นิยมไปทั่วบ้านทั่วเมืองว่าชิโรเกะ (คงหมายถึงผมขาว) เป็นต้น

ข้อมูลเหล่านี้คงเป็นประโยชน์กับใครบางคน แต่ไม่เป็นประโยชน์กับฉันเลย ถึงจะพยายามคิดชื่อประเทศในทวีปแอฟริกาจนหัวแทบแตกก็ยังนึกไม่ออก ฉันชอบกินขนมปังมากกว่าข้าว นักแสดงชายจะเจอกับลูกเลี้ยง เจอกับสุนัข หรือเจอกับคอมพิวเตอร์ก็เป็นเรื่องของเข ฉันไม่สวมเสื้อโค้ตขนสัตว์ และไม่สนใจนักเรียนหญิงมัธยมปลายที่ทำผมสไตล์ชิโรเกะเลยสักนิด

สิ่งเดียวที่ฉันสนใจคือมือกรรไก

ว่าเขาเป็นลูกรักของสื่อเพียงช่วงเวลาสั้น ๆ เท่านั้น เขาไม่ใช่ไอดอลในหนังสือพิมพ์*แท็บลอยด์*⁴ และไม่ได้เป็นประเด็นดังในรายการข่าวอีกต่อไป เนื่องจากเหี่ยวรายสุดท้ายถูกฆ่าเมื่อครึ่งปีก่อน สื่อจึงเลิกรายงานข่าวเรื่องนี้ไปแล้ว อีกทั้งระหว่างที่มีมือกรรไกรบกวนก็เกิดเหตุร้าย อุบัติเหตุ รวมถึงข่าวอื้อฉาวที่ควรเปิดเผยให้ประชาชนทราบอย่างไม่ขาดสาย

ฉันไม่รู้สึกเสียใจเลยสักนิดที่ความนิยมของมือกรรไกลดลง กลับเป็นเรื่องดีเสียด้วยซ้ำที่สื่อหมดความสนใจไปแล้ว

ตอนที่โคะนิชิ มินะ ถูกฆ่าในจังหวัดไซตามะก็ดี ตอนที่มัตสึบาระ มาซาโยะ ถูกฆ่าที่ชายฝั่งในเขตเอโดงาวะก็ดี เวลาที่มีเหยื่อ สื่อก็จะพากันแตกตื่นอย่างเลื่องไม่ไ้ ฉันไม่อยากให้ผู้คนสนใจเรื่องมือกรรไกจนกว่าจะมีเหยื่อรายใหม่ ถ้าเป็นไปได้ก็อยากให้ลืมชื่อของมือกรรไกไปเลยด้วยซ้ำ

รถไฟสีส้มสายโทโยโกะที่จะไปสถานีคิคุนะ ได้แล่นมา

⁴ หนังสือพิมพ์ขนาดเล็กที่มักมุ่งประเด็นไปที่ชีวิตส่วนตัวของคนดัง

ถึงสถานีฮิโยะแล้ว ตู้โดยสารค่อนข้างโล่ง อาจเป็นเพราะรถไฟขบวนนี้แล่นออกจากใจกลางกรุงโตเกียว ฉันเลยได้ครอบครองเบาะสามที่นั่งแต่เพียงผู้เดียว

รถไฟลอดผ่านอุโมงค์มืดมืดที่สถานีนากะเมงุโระแล้วโผล่ขึ้นมาบนพื้นดิน มันแล่นไปตามทางรถไฟยกระดับของสายมารุโนะอุจิ จากนั้นมุดลงใต้ดินและมุ่งหน้าสู่ทางรถไฟยกระดับของสายโทโยโกะ ฉันมุดอยู่ใต้ดินกลางกรุงโตเกียวจากเหนือไปได้ ไม่ต่างจากตัวตุ่นที่เกลียดตึกสูง

ท้องฟ้าเต็มไปด้วยเมฆครีမ်แผ่กว้างอยู่นอกหน้าต่างแนวปะทะของมวลอากาศที่ทำให้เกิดฝนในฤดูใบไม้ร่วงยังคงหยุดนิ่ง หลายวันมานี้ฝนจึงตกลงมาไม่หยุด อีกไม่นานก็จะถึงวันสุภาพและกีฬาแห่งชาติ⁵ แล้ว ถ้าหากยังเป็นแบบนี้ต่อไปงานกีฬาสีคงพังไม่เป็นท่า งานกีฬาสีของโรงเรียนมัธยมปลายอะซากุระที่ทารุมิยะ ยูกิโกะ เรียนอยู่จะผ่านไปได้ด้วยดีไหมนะ

ฉันลงรถไฟที่สถานีมหาวิทยาลัยกาคุเกะ จ่ายค่าโดยสารส่วนเกินที่เครื่องชำระค่าโดยสารอัตโนมัติแล้วออกมาข้างนอก

ย่านการค้าเล็กๆ ตั้งอยู่ใต้สถานีรถไฟ มีร้านรวงเต็มไปด้วยหมดแบบเดียวกับที่สถานีรถไฟเอกชน ทั้งร้านหนังสือ ร้านอาหารร้านขายของชำ ร้านขายเครื่องใช้ไฟฟ้า และร้านโชบะยืนกินระหว่างเสิร์ฟไฟฟาสองต้นมีเชือกชิงชิงห้อยดอกไม้พลาสติกราคาถูกเอาไว้ เสียงดนตรีคลาสสิกอิเล็กทรอนิกส์ดังแว่วมา

⁵ ปัจจุบันเรียกว่าวันกีฬาแห่งชาติ ตรงกับวันจันทร์ที่สองของเดือนตุลาคมของทุกปี

จากลำโพง

ฉันล้วงแผนที่ในกระเป๋าหลังของกางเกงยีนออกมาดู แล้วสาวท่าม่งหน้าไปยังถนนเมงุโระ

แผนที่ระบุว่าย่านนี้คือทากะบัง เขตเมงุโระ ฉันอยู่ไม่ไกลจากแมนชั่นของทารุมิยะ ยุกิโกะ

ฉันเดินผ่านทางเดินหลังคาโค้งซึ่งเป็นจุดสิ้นสุดของย่านการค้า และย่างเท้าไปตามทางเดินแคบๆ รั้วตะแกรงเหล็กสูงปรากฏให้เห็นอยู่ทางขวามือ บริเวณหลังรั้วมีอาคารเตี้ยตันหลังหนึ่ง ส่วนบนดาดฟ้ามีหอคอยเหล็กขนาดยักษ์ทาสีแดง และสีขาวดูเป็นมงคล นี่คือนิคมเอ็นทีที⁶ สาขาเมงุโระ ฉันมาถูกทางแล้ว

เมื่อเดินผ่านบริษัทเอ็นทีทีก็เจอกับถนนใหญ่ นี่คือนถนนเมงุโระ ป้ายสีน้ำเงินที่ตั้งอยู่บนทางเดินระบุชื่อถนนไว้ทั้งภาษาญี่ปุ่นและตัวอักษรโรมัน

ฉันหยุดยืนตรงสี่แยกที่มีสัญญาณไฟจราจร ก่อนจะดูแผนที่อีกครั้งเพื่อเปรียบเทียบกับภาพที่ตาเห็น แล้วยืนยันตำแหน่งที่ตั้งของบริษัทเอ็นทีทีกับที่ทำการไปรษณีย์ ถ้าเดินไปทางขวาก็น่าจะเจออาคารเดแซร์ฮิมงะ

ฉันเก็บแผนที่ใส่กระเป๋าแล้วออกเดินต่อ มีป้ายไว้นิสสีน้ำเงินพันอยู่รอบเสาไฟฟ้าซึ่งเขียนว่าที่นี่คือ “ทากะบังบล็อก 4” ฉันจึงเลี้ยวตรงทางแยกที่ถนนเมงุโระ จากนั้นไปก็เหลือแค่ตรวจสอบชื่อของแมนชั่นเท่านั้น ฉันมองหาอาคารในชอกชอย

⁶บริษัทโทรคมนาคมของญี่ปุ่น

ที่ซับซ้อน

รู้ซึ่งแล้วว่าโตเกียวมีแมนชั่นเยอะเหลือเกิน

หลังจากเดินเตร็ดเตร่อยู่ในซอยรายยี่สิบนาทีก็นึกได้ว่านี่เป็นสถาปัตยกรรมแบบใด แต่ตัวอาคารที่สร้างจากหินทรายมีลักษณะเหมือนแท่นวางตุ๊กตาฮินะ⁷ ขนาดใหญ่พลิกตะแคง ผันด้านที่หันหน้าออกสู่ถนนมีพื้นผิวขรุขระเป็นลูกคลื่น โดยด้านยาวของอาคารที่เว้าเข้าไปเป็นมุมจากนั้นมีระเบียงยื่นออกมา ส่วนด้านกว้างมีหน้าต่างบานเล็กที่เปิดอยู่ คงเป็นหน้าต่างของห้องอาบน้ำหรือห้องสุขา

เหนือทางเข้าที่เป็นประตูกระจกมีคำว่า “เดแซร์ฮิมงะ” เขียนแบบอักษรวิจิตรสลักไว้

กรงรั้วตะแกรงเหล็กที่ตั้งอยู่ริมถนนหน้าอาคารคือ “จุดทิ้งขยะของเดแซร์ฮิมงะ” กะโอแค่ที่ทิ้งขยะ ไม่ต้องใช้อักษรวิจิตรขนาดนี้ก็คุ้ม

ฉันเดินผ่านประตูอัตโนมัติไปยังโถงทางเข้าที่ปูด้วยกระเบื้องสีพาสเทล ข้างประตูอัตโนมัติที่เชื่อมกับด้านในอาคารมีแท่นออโตลิกรูปทรงเพรียวตั้งอยู่

ออโตลิคคือระบบป้องกันความปลอดภัย โดยบุคคลภายนอกจะต้องกดปุ่มหมายเลขห้อง เพื่อเรียกเจ้าของห้องผ่านอินเตอร์คอมแล้วขออนุญาต หากไม่ได้รับอนุญาตก็ไม่สามารถ

⁷ ตุ๊กตาที่วางประดับในวันเทศกาลเด็กผู้หญิง โดยวันเทศกาลเด็กผู้หญิงตรงกับวันที่ 3 มีนาคมของทุกปี

เข้าไปได้ ตักตาโคเคชิ⁸ไว้สี่หน้าซึ่งทำจากเหล็กตัวนี้ทำหน้าที่
เป็นผู้เฝ้าประตู คอยคุ้มครองลูกบ้านโดยไม่หลับไม่นอน

วันนี้ยังไม่จำเป็นต้องเข้าไปในแมนชั่น ฉันเดินไปที่
ตู้จดหมายแบบผังผนังตรงมุมโถงทางเข้า และมองไปยังป้าย
บนตู้ 503

503 ทารุมิยะ คาสึฮิโระ

พ่อของทารุมิยะ ยุกิโกะ ชื่อคาสึฮิโระ
เมื่อพอใจแล้ว ฉันก็ลูบหัวโลหะของผู้เฝ้าประตู จากนั้น
ก็ออกจากเดแซร์ฮิมงะ

ฉันกลับไปที่ดินนเมงุโระและพยายามจดจำเส้นทาง
เพราะตั้งใจว่าหากกลับจะลงนั่งรถบัสไปที่สถานีนากะเมงุโระ
เจอป้ายรถบัสแล้ว แต่จังหวะที่เงยหน้าขึ้นดูเวลาของ
รถบัสเที่ยวต่อไป ฉันก็เพิ่งรู้ว่าตัวเองอ่านผิด

ตัวอักษรขนาดใหญ่บนแผ่นโลหะวงกลมเขียนไว้ว่า
“ทาเกะบัง” ไม่ใช่ “ทาเกะสึเง” ภาพหลอนของเหยี่ยวสองตัว
บินเคียงเคล้ากันบนท้องฟ้าครามหายไปไหนแล้วไม่รู้

⁸ ของเล่นที่ทำจากไม้ รูปทรงกระบอก หัวเป็นทรงกลม

ถ้าอยากรู้ว่าทรมียะ ยุกิโกะ มีรูปร่างหน้าตาอย่างไร ฉันคงต้องกลับไปเดาแซร์ฮิมมยะในวันธรรมดาอีกครั้ง

วันรุ่งขึ้น ฉันไปถึงที่ทำงานพาร์ตไทม์ตอนเก้าโมงเช้า

ที่ทำงานพาร์ตไทม์ของฉันคือสำนักพิมพ์ฮิมุโระกาวะ ซึ่งตั้งอยู่ในย่านคันดะโอะงาวะ ใกล้ขนาดนั่งรถไฟต่อเดียวถึง นี่เป็นหนึ่งในเหตุผลว่าทำไมฉันถึงทำงานที่นี้มาเป็นเวลากว่าสองปี ซึ่งนับว่ายาวนานที่สุด

ฉันลงรถไฟสายมารุโอะอุจิที่สถานีอะวาจิโจแล้วเดินออกไปยังถนน จากนั้นเลี้ยวเข้าซอยที่อยู่ห่างจากถนนใหญ่เพียงนิดเดียว เมื่อเดินตรงไปก็เจอตึกห้าชั้นซึ่งเป็นที่ตั้งของสำนักพิมพ์ฮิมุโระกาวะ ถึงจะว่าอย่างนั้น แต่สำนักพิมพ์ก็ไม่ใช่เจ้าของตึก เพียงแค่เช่าอาคารสำนักงานชั้นสามและชั้นสี่เท่านั้น เพราะเป็นแค่บริษัทขนาดเล็กที่มีพนักงานประจำไม่ถึงยี่สิบคน

ฉันเข้าไปในลิฟต์แล้วกดปุ่มทรงกลมหน้าตาเซยๆ บนแผงควบคุมเพื่อขึ้นไปชั้นสี่

แม้สำนักพิมพ์จะแบ่งหน้าที่ว่าชั้นสามเป็นฝ่ายขาย ส่วนชั้นสี่เป็นกองบรรณาธิการ แต่จริงๆ แล้วไม่มีการแยกแผนกกันอย่างชัดเจน เมื่อเข้าสู่ครึ่งเดือนหลังซึ่งเป็นช่วงที่งานยุ่งที่สุด พนักงานพาร์ตไทม์สามคนรวมถึงฉันจะถูกทั้งสองฝ่ายใช้งานอย่างหนักจนถึงขีดจำกัด (และบางครั้งก็เกินขีดจำกัดด้วย)

หลังจากถ่ายเอกสารกว่า 50 แผ่นที่ชั้นสี่เสร็จแล้ว ฉันก็ลงไปยังชั้นสามเพื่อช่วยจัดชุดตำราเรียน ห่อพัสดุแล้วจัดส่ง จากนั้นก็กลับไปชั้นสี่อีกครั้ง ขณะที่ฉันกำลังทำเป็นพิธีจนอักษรด้วยดินสอสีแดงและสวมถุงมือพลาสติกแบบบางเพื่อเก็บฟิล์มโพลิทีฟ¹ใส่ซองอยู่นั่นเอง ผู้จัดการโอกะจิมะก็บอกที่อยู่ของอาจารย์คนหนึ่งในมหาวิทยาลัยลักแห่งมาแล้วสั่งให้รีบไปรับต้นฉบับที่เขียนด้วยความลำบากยากเย็นแต่อาจารย์คนที่ยังเขียนต้นฉบับไม่เสร็จ ฉันจึงต้องรอเป็นเวลาหลายชั่วโมง ระหว่างนั้นอาจารย์ไม่ยอมเลิรฟกาแฟหรือแม้แต่่น้ำดื่มให้เลยสักแก้ว

พูดง่าย ๆ คือฉันทำงานจนหัวหมุน

พอเปิดประตูกระจกฝ้าเข้ามา ก็ดูเหมือนว่าในช่วงต้นเดือนนี้กองบรรณาธิการจะยังทำงานกันแบบสบาย ๆ อยู่ เพราะยังเหลืออีกตั้งสิบกว่าวันกว่าจะถึงช่วงปลายเดือนที่งานยุ่งแถมวันนี้เป็นวันเสาร์ จึงไม่แปลกที่บรรยากาศในห้องจะผ่อนคลาย พนักงานคนหนึ่งกำลังจิบชาเขียวคั่ว ส่วนอีกคนก็จัดของบนโต๊ะหลังจากไม่ได้ทำมานาน และอีกคนกำลังจ้องภาพพิกหน้าจอคอมพิวเตอร์อยู่ กระทั่งผู้จัดการโอกะจิมะที่เป็นคนเข้มงวดก็ยังนั่งเฝ้าคางกับโต๊ะพลาสมองออกไปนอกหน้าต่าง

แน่นอนว่ายังมีอีกหลายคนที่เคร่งเครียดกับงานไม่เปลี่ยน
“อ้าว มาพอดีเลย”

¹ ฟิล์มที่บันทึกภาพได้เหมือนต้นฉบับ

ทันทีที่ฉันมาถึงโต๊ะทำงาน ซาซาสึกะก็ร้องทัก เขา
กลอกตาไ้แหว่นกรอบเงินขณะพูดอย่างร้อนรน

“เมสเซนเจอร์ฯ”

เขาเรียกใช้งานฉันอีกรอบ ทำไมผู้ชายคนนี้ถึงไม่ยอม
มองตาคนอื่นขณะที่พูดนะ

“จะส่งจากที่นี่ใช่ไหม”

ฉันย้อนถามซาซาสึกะ

“ใช่ ส่งให้คุณวาคะที่เป็นดีไซเนอร์ รู้ที่อยู่ใช่ไหม”

“รู้”

ขณะที่ฉันกำลังหยิบสมุดที่อยู่บนโต๊ะทำงาน ซาซาสึกะ
ก็เดินเข้ามาแล้วยื่นแผ่นเอ็มโอดิสก์²ให้สามแผ่น

“เฮ้ นี่”

ฉันตอบว่า “ได้เลย” แล้วรับแผ่นเอ็มโอดิสก์มา
ซาซาสึกะกลับไปโต๊ะของตัวเองก่อนจะเริ่มใช้ปากกาถูกลิ้น
เขียนกระดาษโน้ตเล่น ถ้ามีเวลาว่างขนาดนั้น เรียกเมสเซนเจอร์
เองก็ได้นี่

ชายตัวเล็กอายุ 35 ปีคนนี้มีคติประจำใจว่าต้องใช้งาน
พนักงานพาร์ทไทม์ให้คุ้ม ตั้งแต่ฉันเริ่มทำงานที่กองบรรณาธิการ
เขาก็หาเรื่องใช้ฉันไม่หยุดหย่อน แม้จะเป็นวันเสาร์ที่งานน้อย
อย่างเห็นได้ชัดเหมือนวันนี้ เขาก็ยังหางานให้ทำจนได้ บางครั้ง

² Magnetic Optical Disk สื่อเก็บข้อมูลขนาด 3.5 นิ้ว
แผ่นเอ็มโอดิสก์ 1 แผ่นสามารถบันทึกข้อมูลได้ตั้งแต่ 128 เมกะไบต์
จนถึง 5.2 กิกะไบต์

ถึงกับปั่นเรื่องขึ้นมาและสั่งให้พนักงานพาร์ตไทม์ทำงานนั้นเลย

“มันคิดว่าพวกฉันเป็นทาสหรือไงวะ”

ยามะจิชิเพื่อนร่วมงานของฉันเคยระบายความโกรธให้ฟังที่ห้องซงกาแฟ เขาอายุสามสิบเศษๆ เมื่อครั้งปีก่อนเขาลาออกจากบริษัทอุตสาหกรรมแห่งหนึ่ง แล้วมาทำงานพาร์ตไทม์ที่สำนักพิมพ์อิมุโรกะวะ ในงานเลี้ยงต้อนรับเล็กๆ เขาดื่มชูไฮ³ จนหน้าแดงพลางเล่าเหตุผลที่ลาออกจากที่ทำงานเก่าให้ฟังว่าตัวเองอยากทำงานสายครีเอทีฟ แต่ฉันไม่รู้ว่าจริงหรือเปล่า ยามะจิชิใส่แว่นกรอบดำเลนส์หนาเตอะ มีนิสัยขี้กังวลและหยิ่งในศักดิ์ศรี เขาอาจจะทะเลาะกับหัวหน้าเก่าก็ได้

ยามะจิชิหมายืนยันว่าหลังจากทำงานไปสักเดือนสองเดือน ก็คงได้บรรจุเป็นพนักงานประจำ และได้ทำงานครีเอทีฟอย่างที่เขาปรารถนา แต่เขาคงไม่คาดคิดว่าผ่านมาครึ่งปีแล้วยังต้องล้างถ้วยชาและทำความสะอาดอยู่ อีกทั้งเมื่อโดนคนวัยเดียวกันอย่างซาซาสึกะออกคำสั่งเช่นนี้ ยามะจิชิคงรู้สึกเหลืออดเต็มที

ฉันไม่มีความทะเยอทะยานเหมือนยามะจิชิ จึงทำตามคำสั่งของซาซาสึกะโดยไม่เคยปริปาก ฉันยกหูโทรศัพท์บนโต๊ะทำงานและกดหมายเลขของเมสเซนเจอร์ที่จำได้ขึ้นใจ

“สปีดดิ้งครับ” เสียงชายหนุ่มตอบรับด้วยความกระฉับกระเฉง แม้ชื่อบริษัทจะฟังดูแปลกหูแต่ค่าบริการก็ถูกดี ฉันแจ้งชื่อสำนักพิมพ์อิมุโรกะวะกับหมายเลขโทรศัพท์ แล้ว

³ เหล้ากลั่นผสมน้ำผลไม้หรือน้ำอัดลม มีปริมาณแอลกอฮอล์อยู่ที่ 5-6%

บอกที่อยู่ผู้รับไป หลังจากรอสายอยู่ครู่หนึ่งพลางฟังเสียงเพลงร็อกหนักๆจนปวดหู เขาก็ตอบกลับมากว่า “อีก 20 นาทีไรเดอร์จะเข้าไปรับพัสดุครับ”

เนื่องจากตอนนี้ฝนกำลังตก ฉันจึงห่อแผ่นเอ็มโอดีส์กัด้วยถุงพลาสติกก่อนใส่ในช่องเอกสารสีน้ำตาล จากนั้นก็ติดด้วยเทปกาว ฉันหยิบแบบฟอร์มส่งพัสดุของเมสเซนเจอร์ในลิ้นชักโต๊ะทำงาน กรอกที่อยู่และหมายเลขโทรศัพท์ของวาเดแล้วนำไปติดบนหน้าซองเอกสารสีน้ำตาล

จังหวะที่ฉันวางซองเอกสารสีน้ำตาลที่เตรียมไว้เรียบร้อยแล้วลงบนโต๊ะ ซาซาสึกะก็ตั้งท่าจะอำปากสั่งงานฉันต่อไป ฉันทำเป็นไม่เห็นพลางลุกขึ้นแล้วเดินไปที่โต๊ะผู้จัดการโอกะจิมะ

ผู้จัดการโอกะจิมะยังคงนั่งเฝ้าทางพลางเหม่อมองท้องฟ้ามืดครึ้มนอกหน้าต่าง เมื่อฉันเดินเข้าไปใกล้ เธอก็ยังคงมองไปที่เดิม ก่อนรำพึงว่า

“อากาศจะขมุกขมัวแบบนี้ไปถึงเมื่อไหร่ล่ะ”

ผู้จัดการโอกะจิมะเป็นหญิงวัย 50 ปี ไร้ผมทรงบ๊อบ หน้าม้าและมีเหงอกแซม ใบหน้าของเธอยาวเหมือนม้าและไม่แต่งหน้า เธอมักสวมชุดสูทเรียบๆ แต่ดูมีระดับเสมอ

ตอนที่เจอหน้ากันครั้งแรก ผู้จัดการโอกะจิมะดูเป็นคนที่มีแนวคิดสตรีนิยมและเป็นผู้หญิงทำงานที่ไม่มีความก้าวหน้าในอาชีพ แต่เนื่องจากเธอสามารถดูแลกองบรรณาธิการได้ด้วยตัวคนเดียว จึงมั่นใจได้ว่าเธอเป็นคนที่มีความสามารถ ฉันตระหนักถึงเรื่องนี้ได้จากการทำงานภายใต้การบังคับบัญชาของเธอ สำหรับฉันซึ่งมีประสบการณ์ชีวิตน้อย จึงคิดได้เพียงว่า

คนที่ฉลาดเฉลียวขนาดนี้ต้องเป็น “หมอ” เท่านั้น

“มีอะไรเธอ”

ผู้จัดการโอเคจิมะหันหน้ามาทางฉันแล้วถามด้วยรอยยิ้ม

“ฉันอยากขอผลงานวันอังคาร”

“วันอังคารหมายถึงวันที่ 14 ไช้ไหม”

ผู้จัดการโอเคจิมะชำเลื่องมองปฏิกินตั้งโต๊ะ

“ได้อยู่ นะ ลาไปทำอะไรเธอ”

“พอดีติดธุระนิดหน่อย”

“คงบอกไม่ได้สินะว่าธุระอะไร”

ฉันหนึ่งเงียบเพราะไม่กล้าพูดตรง ๆ ว่าจะไปสะกดรอยตาม

นักเรียนหญิงมัธยมปลาย

“ไปเถอะ ตอนนี้นางยังไม่ค่อยยุ่งเท่าไร”

ผู้จัดการโอเคะจิมะพูดเสริมอย่างทีเล่นทีจริง

“แต่ถ้างานบ่อย ๆ จะอดเป็นพนักงานประจำนะ”

“ฉันไม่อยากเป็นพนักงานประจำอยู่แล้ว”

ฉันตอบ ผู้จัดการโอเคจิมะถอนหายใจดังฟุ ก่อนจะ
ทำศอกทั้งสองข้างบนโต๊ะ เธอยิ้มเหมือนเด็กขี้แกล้งขณะ
เงยหน้ามองฉัน

“เธออย่าพูดจาดัดเยื่อไยแบบนั้นดีกว่านะ คู่สนทนาต่อบท
ไม่ได้กันพอดี”

“ขอโทษ”

“ไม่ต้องขอโทษหรอก”

ผู้จัดการโอกะจิมะมองออกไปนอกหน้าต่างอีกครั้ง ส่วน
ฉันกลับไปโต๊ะเพราะได้รับอนุญาตให้ทำงานแล้ว

ซาซาสึกะรีบเดินมาหาฉันแล้วสั่งว่า “ถ้าไม่มีอะไรทำก็ไปจัดระเบียบบลังกลิ้งสินค้านี้ซะ” ฉันอยากไปคลั่งสินค้านั้นอยู่แล้วนี่จึงเป็นคำสั่งที่ฉันเต็มใจทำ

ถึงจะเรียกว่าบลังกลิ้งสินค้าแต่ก็ไม่ใช่อาคารที่สร้างมาเป็นพิเศษ เป็นแค่ห้องที่อยู่ข้างๆ ห้องของกองบรรณาธิการเท่านั้น ภายในห้องที่มีผังเหมือนห้องของกองบรรณาธิการแอดไปด้วยชั้นวางของเหล็ก เอกสารต่างๆ ถูกโยนระเกะระกะอยู่บนชั้น

เมื่อมองชั้นวางของจากทางด้านข้าง ก็รู้สึกว้าวประวัติศาตร์ของสำนักพิมพ์ฮิโระโกะดูราวกับการทับถมกันของชั้นดิน

ตัวอย่างเช่น เมื่อดูตำแหน่งการเก็บต้นฉบับสิ่งพิมพ์ในอดีตแล้ว จะเห็นว่าชั้นล่างสุดมีถุงพลาสติกหุ้มไว้สี่ปีกระดาดต้นฉบับที่เขียนด้วยลายมือเอาไว้ ถัดมาเป็นกองเอกสารซึ่งพิมพ์จากเครื่องเวิร์ดโปรเซสเซอร์⁴ ที่ถูกยึดติดไว้ด้วยกันแล้วจึงเป็นลังกระดาดที่เต็มไปด้วยแผ่นฟลอปปีดิสก์

ช่วงถัดมาคือยุคทองของอีเมล ทั้งที่ต้นฉบับแบบกระดาดควรสูญพันธุ์และชั้นดินน่าจะว่างเปล่าแล้วแท้ๆ แต่กลับมีคำพยากรณ์ว่าจะมีเหตุบางอย่างทำให้เกิดโศกนาฏกรรมครั้งใหญ่ที่ไม่คาดคิด ฮาร์ดดิสก์ความจุสูงที่เชื่อมต่อกับอินเทอร์เน็ตจะพังในชั่วข้ามคืน สำนักพิมพ์จึงควรพรีน્ટต้นฉบับทั้งหมด

⁴ เครื่องจักรแบบสั่งการได้เช่นเดียวกับคอมพิวเตอร์ โดยถูกผลิตขึ้นมาเพื่อใช้งานที่เกี่ยวข้องกับเอกสารโดยเฉพาะ เริ่มใช้งานในญี่ปุ่นครั้งแรกเมื่อปี ค.ศ. 1978

ที่ได้รับทางอีเมลเก็บเอาไว้ ด้วยเหตุนี้ ปีกกระดาศที่คิดถึง จึงถูกนำมาวางทับบนลังกระดาศฟลอปปีดิสก์อีกครั้ง

ฉันเดินผ่านชั้นวางเหล็กและมุ่งหน้าไปยังด้านในของ คลังสินค้า ตรงนั้นมีตู้เอกสารใหม่เอี่ยมตั้งอยู่

สำนักพิมพ์ฮิมุโรเกาะมุ่งเน้นการผลิตสิ่งพิมพ์ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา โดยมีสินค้าหลักได้แก่ หนังสือรุ่นของโรงเรียนมัธยมต้นและมัธยมปลาย รวมถึงแผ่นพับและคู่มือสอบเข้ามหาวิทยาลัย

ทว่าการที่จำนวนนักเรียนลดลงทำให้ธุรกิจนี้ชะลอการเติบโต สำนักพิมพ์ฮิมุโรเกาะจึงเริ่มทำธุรกิจใหม่เมื่อหลายปีก่อน

ฉันนั่งยองตรงหน้าตู้เอกสารซึ่งแบ่งตามภูมิภาคและเรียงลำดับชื่อตามตัวอักษร

ฉันดึงลิ้นชักของเขตเมงุโระ กรุงโตเกียวออกมา

และเจอบันทึกของทารุมิยะ ยุกิโกะ ทันที

ผลการเรียนครั้งสุดท้ายของเธอเป็นอย่างไรบ้างนะ

ภาษาอังกฤษ 84 คะแนน

คณิตศาสตร์ 94 คะแนน

ฟิสิกส์ - เคมี 79 คะแนน

...

...

คะแนนวิชาวิทยาศาสตร์น้อยกว่าครั้งที่แล้วเล็กน้อย แต่ผลการเรียนโดยรวมก็ถือว่ายังดีอยู่ โดยเฉพาะวิชาคณิตศาสตร์ที่ได้ 94 คะแนน ซึ่งนับว่ายอดเยี่ยม และเป็น

คะแนนสูงสุดที่เธอทำได้

ฉันอ่านการ์ตูนเขียนความรู้สึกที่ทาร์มิมะ ยุคิโกะ แนบไว้
ตัวอักษรถูกเขียนอย่างเป็นระเบียบด้วยปากกาถูกลื่น

คราวนี้โจทย์วิชาฟิสิกส์ - เคมียากนิดหน่อย เลยตอบ
เท่าที่ตัวเองเข้าใจ ฉันไม่ค่อยเก่งวิทยาศาสตร์อยู่แล้ว เลยคิดว่า
ต้องตั้งใจเรียนให้มากกว่านี้อีกนิด...

ทั้งที่เก่งคณิตศาสตร์ แต่ทำไมถึงอ่อนวิทยาศาสตร์ละ
สำหรับคนโง่ๆอย่างฉันแล้ว ทั้งสองวิชาไม่เห็นจะต่างกันตรงไหน

ทาร์มิมะ ยุคิโกะ ชักจะน่าสนใจขึ้นเรื่อยๆ แล้ว

ฉันเก็บบันทึกผลการเรียนของเธอกลับเข้าตู้

เมื่อหลายปีก่อน สำนักพิมพ์อิมุโรกะวะได้ร่วมลงทุน
กับบริษัทแห่งหนึ่ง โดยเปิดคอร์สตัวเข้มข้อสอบทางไปรษณีย์
สำหรับนักเรียนมัธยมต้นและมัธยมปลาย แต่แทนที่จะรับสมัคร
สมาชิกจากทั่วประเทศ ทางสำนักพิมพ์กลับมุ่งเน้นไปที่นักเรียน
ระดับหัวกะทิใจกลางกรุงโตเกียว โดยโฆษณาในแผ่นพับระบุว่า
“มอบการศึกษาที่มีคุณภาพแก่นักเรียนคนเก่ง” พ่อแม่ที่มีลูก
เรียนอยู่ชั้นมัธยมต้นและมัธยมปลายร้อยละแปดสิบ เชื่อว่า
ลูกชายหรือลูกสาวของตัวเองมีความสามารถทางด้านใดด้านหนึ่ง
อยู่แล้ว จึงมีนักเรียนสมัครสมาชิกเข้ามาอย่างไม่ขาดสาย

สำนักพิมพ์อิมุโรกะวะมอบหมายให้บริษัทผู้ร่วมลงทุน
ทำหน้าที่โฆษณาและหาสมาชิก ส่วนทางสำนักพิมพ์รับหน้าที่
ผลิตสื่อการเรียนเพื่อจัดส่งให้แก่สมาชิก รวมถึงให้คะแนน

และตรวจแก้กระดาษคำตอบที่สมาชิกส่งไปรษณีย์มาด้วย เนื่องจากสำนักพิมพ์มีจุดแข็งตรงที่ทำธุรกิจในแวดวงการศึกษามานาน จึงมีเส้นสายในโรงเรียน ทำให้ไม่ขาดแคลนครูโรงเรียนมัธยมต้นและมัธยมปลายที่ช่วยออกข้อสอบกับตรวจคำตอบให้ รวมทั้งมีนักศึกษابัณฑิตที่ช่วยตรวจแก้คำตอบเป็นงานพาร์ทไทม์ด้วย

ในตู้เอกสารมีทั้งใบสมัครของสมาชิกที่อยู่ในภูมิภาคคันโต รวมถึงเอกสารจำพวกประวัติผลการเรียนและการเขียนความรู้สึก ต้องขอบคุณบันทึกเหล่านี้ที่ทำให้ฉันได้เจอโคเนชิ มินะ และ มัตสึบาระ มาซาโยะ อีกทั้งการที่ฉันได้รู้จักกับทารุมิยะ ยุกิโกะ ซึ่งยังไม่เคยพบหน้ามาก่อนนั้น ก็เพราะบันทึกในตู้เอกสารนี้ เช่นกัน

ขณะที่ฉันกำลังจัดคลังสินค้าอยู่คนเดียว ประตูก็เปิดออก และซาซาสึเกะชะเง้อหน้าเข้ามา

“เมสเซนเจอร์มาแล้ว”

เขาพูดโดยไม่มองหน้าฉันแล้วผลุบหายไ้ คงไม่อยากคุยกับไรเดอร์ด้วยตัวเองสินะ

ฉันกลับไปที่กองบรรณาธิการ แล้วยื่นซองเอกสาร สีนํ้าตาลให้ไรเดอร์ที่มีรอยสักบนหลังมือ จากนั้นก็ชำระค่าบริการ ฉันอยากรู้ว่าเขาคิดอย่างไรถึงได้ลักรูบบักส์ บันนี่⁵ แต่สุดท้ายก็ไม่ได้ถามออกไป

⁵ Bugs Bunny ตัวการ์ตูนกระต่ายในลูนีย์ตูนส์และเดอะลูนีย์ตูนส์โชว์

เวลาเลิกงานในวันเสาร์คือสี่โมงเย็น ฉันสะพายกระเป๋า
ก่อนพูดสั้นๆว่า “ขอตัวกลับก่อน” แล้วออกจากกองบรรณาธิการ
ในเวลาสี่โมงตรง

หลังลงจากรถไฟใต้ดิน ฉันเดินอ้อมเล็กน้อยเพื่อแวะ
ร้านขายยาริมถนน วันนี้เป็นวันเสาร์ ฉันจึงต้องจ่ายซื้อของ

ร้านขายยาสโตร์อเมริกันผุดขึ้นมากมายในช่วงหลายปี
มานี้ นอกจากยาและเวชภัณฑ์แล้ว บนชั้นยังมีสินค้าอื่นๆ
เช่น ผงซักฟอก ของใช้ในครัว เครื่องดื่มแช่เย็น และอาหาร
สรุปว่าเป็นซูเปอร์มาร์เก็ตที่ขายยาด้วยนั่นแหละ

ทว่าสิ่งที่ฉันมาซื้อคือเวชภัณฑ์

ฉันไล่สายตาไปบนชั้นวางใช้ความคิดอยู่ครู่หนึ่ง แล้ว
ตัดสินใจซื้อน้ำยาซาโปเนตเต็ดครีโซล⁶

แน่นอนว่ามันเอาไว้ใช้ฆ่าตัวตาย

⁶ Saponated Cresol Solution ยาอันตรายสำหรับฆ่าเชื้อโรค
เฉพาะที่

อู สะดุ้งตื่นขึ้นมาบนเตียงด้วยอาการสับสนกลางอก
ความเจ็บปวดแผ่ซ่านจากกระเพาะอาหารส่วนบนขึ้นมาถึงบริเวณ
รอบๆ ปาก รู้สึกว่าน้ำย่อยในกระเพาะอาหารจะไหลย้อนขึ้นมา

ฉันเอื้อมมือขวาไปคว้าถุงจากร้านขายยาที่แขวนอยู่ข้าง
เตียง แล้วนอนตะแคงทั้งอย่างนั้น ก่อนจะอาเจียนของเหลว
สีเหลืองใสๆ เยื่อเมือกในช่องปากอักเสบ ทำให้ปวดแสบ
ปวดร้อนไปถึงโพรงจมูก

ถึงจะอาเจียนน้ำยาซาโปเนทเต็ดครีโซลออกมาจนหมดไส้
หมดพุงแล้ว แต่ก็ยังไม่หายคลื่นไส้อยู่ดี กล้ามเนื้อหน้าท้อง
และกล้ามเนื้อไหล่บิดเกร็งเพื่อพยายามจะอาเจียนออกมาอีก
แต่ไม่เหลืออะไรในท้องแล้ว สิ่งที่ย่อยออกมาจะมีเพียงน้ำตาที่น้ำลาย

แม้ในท้ายที่สุดกล้ามเนื้อจะหยุดบิดเกร็ง แต่อาการ
ปวดแสบปวดร้อนกลางอกก็ยังไม่หาย ฉันลุกขึ้นจากเตียงก่อน
เดินโซเซไปที่ห้องน้ำ ในห้องมืดสลัว จึงจำเป็นต้องพึ่งแสงไฟถนน
ที่ส่องเข้ามาทางหน้าต่าง

ฉันเปิดหลอดฟลูออเรสเซนต์ในห้องน้ำแล้วส่องกระจก
มุมปากที่บวมเป่งจนน่ากลัวเปลี่ยนเป็นสีเหลือง พอเอานิ้วแตะ
แล้วแฉะลื่นมืออีกทั้งยังปวดตื้อด้วย

แก้มก็บวมเช่นกัน ทว่าไม่ได้เป็นเพราะฤทธิ์ของน้ำยา
ซาโปเนทเต็ดครีโซลแต่อย่างใด หน้าฉันเป็นแบบนี้อยู่แล้ว

ฉันล้างหน้า กลั้วปาก แล้วนั่งลงบนเก้าอี้

ในแก้วบนโต๊ะกลมยังเหลือของเหลวหนืดสีเหลือง
ที่ส่งกลิ่นฉุนก็อยู่ราวครึ่งหนึ่ง ฉันกระเดือกไม่หมดจริง ๆ
และไม่คิดจะดื่มอีกแล้ว จึงเทลงโถชักโครกไปพร้อมกับอาเจียน
ในถุงพลาสติก

ฉันรู้สึกชาบริเวณศีรษะ เมื่อกลับถึงเตียงแล้วจึงล้มตัวลง
นอนหงาย

ฉันความหاناฟิกาปลุกบนโต๊ะข้างเตียงแล้วเอามาจ่อ
ตรงหน้า ขณะนี้เป็นเวลาตีสอง ฉันดื่มน้ำยาซาโปเนตเตดครีโซล
ตอนทุ่มเศษ เท่ากับว่าหมดสติไปราวๆ เจ็ดชั่วโมง

แม้ว่าจะรู้สึกไม่สบายเนื้อสบายตัวและเดินโซเซ แต่ฉัน
ยังไม่ตาย

ภาพเพดานที่เห็นรำไรตรงหน้าค่อยๆ พร่ามัว ฉันรู้ว่า
จะเกิดอะไรขึ้นหลังจากนี้ มันเกิดขึ้นทุกครั้งที่ฉันรอดตาย

ฉันต้องไปเจอ “หมอ” อีกแล้ว

หมอกำลังนั่งอ่านหนังสืออยู่ที่โต๊ะเหล็กในห้องของตัวเอง
เช่นเคย คงเป็นหนังสือยากๆ ของผู้เขียนที่ฉันไม่เคยได้อินชื่อ

“อ้าว มาแล้วหรือ มาตัวตายไม่สำเร็จอีกแล้วสินะ”

หมอเอ่ยแล้วใส่ที่คั่นไว้ในหน้าที่อ่านค้างอยู่ จากนั้น
ก็วางหนังสือ แล้วหมุนเก้าอี้ล้อเลื่อนเพื่อหันมา

อายุของเขาน่าจะราวๆ หกสิบปี ผมสั้นสีขาวโพลน
แสงกลาง แต่ผมตรงกลางศีรษะกลับชี้โด่ชี้ได้ น่าจะไม่ได้หรี
เขาสวมเสื้อกาวน์เห็นจีบชัดเจน คงเป็นตัวใหม่

หมอมีรูปร่างผอม สวมแว่นตากลมหกรอบดำ คางแหลม

เต็มไปด้วยรอยย่น และริมฝีปากบางส่ายะยี้มราวกับกำลัง
ดูถูกคนอื่นอยู่

ฉันโคตรเกลียดผู้ชายคนนี้

“ไหน เลามาซิ มันเป็นอย่างไง”

หมอน่าจะรู้ดีที่สุดอยู่แล้วว่าฉันอยากตาย เพราะทุกครั้ง
ที่รอดตาย ฉันจะต้องมาเจอเขา

“คุณพูดผิดอีกแล้วนะ”

หมอนั่งตัวตรง จ้องตาฉัน

“ถ้าคุณอยากตายก็คงตายไปตั้งนานแล้ว หมอพูดผิด
งั้นหรอ”

แต่ว่าฉันอยากตายจริง ๆ ภาวนาให้ตัวเองตาย ไม่ได้
แกลังฆ่าตัวตายหรือฆ่าตัวตายเล่น ๆ ก่อนดื่มน้ำยาซาโปเนตเต็ด
ครีโซล ฉันก็ตรวจสอบปริมาณที่ทำให้ถึงตายแล้ว

“แต่คุณก็ยังไม่ตาย หมอเลยไม่รู้สิว่าคุณปรารถนา
ที่จะตาย ต่อให้ปากจะพูดว่าอยากตายก็เถอะ ฆ่าตัวตายซ้ำแล้ว
ซ้ำเล่าไปก็เปล่าประโยชน์ ไม่มีใครเชื่อคุณหรอก แน่่อนว่า
รวมทั้งหมอดด้วย”

จะว่าไปแล้ว ฉันเหนื้ยาซาโปเนตเต็ดครีโซลใส่แก้ว
มากกว่าปริมาณที่ทำให้ถึงตายก็จริง แต่ว่าดื่มไม่หมด เป็น
เพราะปวดเสปปวดรื้อนในปากเหมือนโดนไฟลวก ขมับก็ปวดชา
และหมดสติไปเสียก่อน แม้จะมีจิตใจมุ่งมั่น ทว่าร่างกาย
ไม่อาจรับไหว

และด้วยเหตุผลข้างต้น ก็คงช่วยไม่ได้ถ้าหมอจะพูดว่า
จิตไร้สำนึกของคุณไม่อยากตาย

“หมอมิ่พุดเรื่องไร้สาระแบบนั้นหรงก ฟังนะ มิ่มีสิ่ง
ที่เรียกว่าจิตไร้สำนึกอะไรนั้นหรงก มีแค่ความจริงเท่านั้น”

หมอมิ่พุดเหมือนลั้งสอน

“คุณยังมิ่ตาย หมอจึงวินิจฉัยว่าคุณมิ่อยากตาย
แต่ถ้าคุณฆ่าตัวตายสำเร็จ หมอจะวินิจฉัยว่าคุณอยากตาย
ก็แค่นั้นเอง มันเห็นกันชัดๆ อยู่แล้ว ดังนั้นหนทางเดียวที่คุณ
จะพิสูจน์ได้ว่าตัวเองอยากตาย ก็คือการฆ่าตัวตายให้สำเร็จ”

ถ้าฉันมีความปรารถนาเล็กๆ ในใจว่าอยากตาย แล้ว
จะฆ่าตัวตายสำเร็จจั้นหรงก

“มิ่ใช่ๆ ตรงกันข้ามเลย คุณนี้ที่มเสียจริง”

หมอมิ่ทำหน้าละเหี่ยใจ นิสัยเสียจริงๆ

“ฟังนะ คนตายไปแล้วคือคนที่อยากตาย แต่คนที่
ยังมิ่ตายคือคนที่มิ่อยากตาย สรุปว่าคนคนนั้นจะปรารถนา
อะไร จะแสวงหาอะไรอยู่ในใจ ก็เป็นเรื่องของเขา แต่สิ่งที่
แน่นอนคือความจริงที่ว่าคนคนนั้นตายไปแล้ว จะแก่ตาย
เป็นมะเร็งตาย รถชนตาย หรือจะฆ่าตัวตายอย่างที่คุณ
ปรารถนาก็ตาม คนที่ตายไปแล้วจะได้รับการวินิจฉัยว่าอยากตาย
อย่างเช่น เวล่านักปีนเขาตกเขาตาย หรือนักแข่งเอฟวัน¹
ประสบอุบัติเหตุตาย จะต้องมิ่พวคนักจิตวิเคราะห์ดัมตุน
ออกมาพุดว่า แรงจูงใจของการเสียชีวิตในจิตไร้สำนึกเป็น
อย่างโน้นอย่างนี้”

¹ Formula 1: F1 การแข่งขันรถยนต์ระดับโลกซึ่งจัดขึ้นทุกปี
โดยมีการแข่งขันย่อยตามประเทศและเมืองสำคัญทั่วโลก

หมอม้าปากกว้างพลางหัวเราะเยาะ

ฉันคิดอยู่ครู่หนึ่ง รู้สึกราวกับว่าหมอกำลังอ้างเหตุผล
ต่างๆ เพื่อตบตาอีกแล้ว

คนชราที่แก่ตายเป็นอย่างไรหรือ สมมติว่าเป็นอย่างนั้น
จริง ๆ ถ้านั้นตราบใดที่มนุษย์ไม่อยากตาย พวกเขาจะมีชีวิต
ยืนยาวต่อไปเรื่อย ๆ นะสิ

“ถูกต้อง ตราบใดที่มนุษย์ไม่อยากตาย มนุษย์ก็จะมีอายุยืน
เป็นสองร้อยหรือสามร้อยปี หรือจะอยู่เป็นหมื่นปี หรือร้อยล้านปี
ก็ยังได้”

หมอตบส่งเดช เป็นแบบนี้ทุกที เขากวนประสาทฉัน
แน่นอน ต้องใช้แน่ ๆ

“ผู้สูงอายุถึงอายุชั้ยเพราะคิดว่าไม่อยากอยู่แล้ว อยาก
ตายแล้ว หากพวกเขาไม่คิดแบบนั้นก็จะอายุยืนกว่านี้ ดังนั้น
จึงมีข้อสรุปตามนี้ว่า ความตายทั้งหมดคือการฆ่าตัวตาย”

หมอยิ้มแล้วหัวเราะเยาะ

“มีคนที่เสนอทฤษฎีบับบอคโคแตกแบบนี้จริง ๆ เป็น
นักจิตวิทยาชาวอเมริกันกลุ่มยุง² แต่ถึงอย่างนั้น ก็ไม่น่าเชื่อว่า
กลุ่มยุงจะมีพวกเงี้ยวเยาะขนาดนี้”

ฉันเหลืออด ทนฟังเรื่องไร้สาระของหมอไม่ไหวอีกต่อไป
ฉันตัดบทสนทนาแล้วกลับมาที่เตียง

แสงแดดสาดส่องเข้ามาทางหน้าต่าง ห้องสว่างโล่ง

² คาร์ล กุสตาฟ ยุง (Carl Gustav Jung) เป็นนักจิตบำบัด
และจิตแพทย์ชาวสวิส ผู้ก่อตั้งสำนักจิตวิทยาวิเคราะห์

พอเอื้อมคอมองนาฬิกาปลุก ก็พบว่าใกล้จะถึงเวลาเที่ยง
ของวันอาทิตย์แล้ว อาการปวดแสบปวดร้อนกลางอกและอาการ
ปวดตื้อๆในช่องปากทุเลาลง ร่างกายของฉันค่อยๆฟื้นตัว
ฉันลุกขึ้นยืน แข็งขาอย่างอ่อนแรง วันนี้คงเดินเหินไม่คล่อง
ทั้งวัน

ดังนั้นฉันจึงตัดสินใจจะฆ่าตัวตายในคืนวันเสาร์
มีอยู่ครั้งหนึ่งที่ฉันดื่มน้ำยาซักผ้าในคืนวันธรรมดา แล้ว
มีอาการปวดแสบปวดร้อนกลางอกและคลื่นไส้ หมออธิบาย
ให้ฟังว่าเป็นฤทธิ์การทำงานของสารลดแรงตึงผิว

ฉันคลานเข้าห้องน้ำก่อนจะอาเจียนลงในชักโครก
ฟองที่ออกจากปากกับจมูกกลายเป็นฟองสบู่ ลอยล่องเป็น
ประกายวิบวับอยู่รอบๆชักโครก ฉันจำได้แม่นยำว่าตัวเองเปลือยอ้อม
ทั้งที่หายใจไม่ออก

เช้าวันรุ่งขึ้น ฉันก็ยังเดินเหินไม่คล่อง สุดท้ายจึงโทร.
ไปที่ทำงานพาร์ตไทม์เพื่อขอลางานด่วน ซาซาสึกะรับโทรศัพท์
แล้วถามด้วยน้ำเสียงเป็นห่วงเป็นใยว่า ไหวไหม

ถ้าฉันตายไปเลยยังจะดีเสียกว่า ไม่อยากรอดตายและ
ทำให้คนอื่นเดือดร้อนเลย

หากฉันพูดแบบนี้ หมอคงจะถามแบบกวนโมโหเหมือน
เดิมว่า อยากตายจริงๆหรือเปล่า คุณนี่ที่มึนเสียจริง

ฉันนอนหงายอยู่บนเตียงพลาสมอนไปยั้งเพดาน หมอ
มักจะหงุดหงิดและหัวเราะเยาะกับความทึ่มของฉัน ฉันรู้ดีว่า
ตัวเองไม่ใช่คนฉลาด จึงไม่อาจต่อต้านและโต้เถียงหมอได้
เพราะไม่ว่าจะพูดอะไรออกไปก็คงไม่ชนะอยู่ดี

เหตุการณ์นี้ผ่านมามากกว่าแล้ว ฉันออกไปทำงานพาร์ทไทม์ที่สำนักพิมพ์ฮิมุโระกาเว และได้รับมอบหมายให้จัดระเบียบรายชื่อสมาชิกคอร์สติวเข้มข้อสอบผ่านทางไปรษณีย์ที่บันทึกในคอมพิวเตอร์ตามคำสั่งของซาซาสึกะ ฉันไม่ค่อยรู้เรื่องคอมพิวเตอร์ แต่ใช้งานตามที่ถูกสอนได้

ขณะเหม่อมองรายชื่อที่แสดงอยู่บนหน้าจอ ฉันก็สะดุดตากับสมาชิกคนหนึ่ง ผลการเรียนที่ผ่านมาของเธอดีมาก ได้คะแนนเกือบเต็มในทุกวิชาอยู่หลายครั้ง

ฉันหลงใหลเด็กผู้หญิงเรียนเก่งมาตลอด

ตอนนั้นฉันจำได้แค่ชื่ออันไพอเราะของโคะนิชิ มินะ หลายวันต่อมา ขณะที่ทำงานในคลังสินค้า ฉันสังเกตเห็นเอกสารของสมาชิกถูกเก็บอยู่ในตู้เอกสารด้านใน จึงเดินไปที่ตู้เอกสารโดยไม่คิดอะไร แล้วอ่านเอกสารของโคะนิชิ มินะ

เธอเรียนอยู่ชั้น ม.4 ในจังหวัดไซตามะ ใบสมัครสมาชิกมีทั้งชื่อ ที่อยู่ และหมายเลขโทรศัพท์เขียนไว้ ประวัติผลการเรียนของเธอและการ์ดเขียนความรู้สึกถูกแนบอยู่ด้วยกันในแฟ้มตัวอักษรอ้วนกลมสีน้ำเงินที่เขียนด้วยปากกาลูกกลิ้งชนิดน้ำดูน่าประทับใจ

ฉันสนใจโคะนิชิ มินะ มากขึ้นเรื่อย ๆ จึงใช้เวลาในวันอาทิตย์เดินทางไปยังเมืองเล็กๆ ที่เธออาศัยอยู่ ฉันทั้งอยากเห็นหน้าและอยากได้ยินเสียง เลย์เฟ้าดูบ้านของเธอ และแกล้งทำเป็นโทร.ผิดไปหา

โคะนิชิ มินะ เป็นเด็กสาวเหมือนที่ฉันจินตนาการไว้ แม้ไม่ใช่คนสวย แต่ใบหน้าอ่อนเยาว์ดูน่ารัก เธอตัดผมสั้น

สวมแว่นตารอบเงิน แต่งตัวเรียบๆ ดูเฉลียวฉลาดแต่น่าจะเป็นคนขี้อาย เวลาออกไปข้างนอกกับเพื่อนก็ขี้เกรงใจ ชอบฟังคนอื่นมากกว่าเป็นฝ่ายพูดเอง

ฉันสังเกตโคะนิชิ มินะ อย่างนั้นทุกครั้งที่มีโอกาสมาประมาณเดือนหนึ่ง ระหว่างนั้น ฉันก็รู้สึกอยากอยู่ใกล้ๆ เธอมากขึ้นเรื่อยๆ อยากมองเธอในระยะประชิด ไม่ใช่มองจากระยะไกล

กระทั่งวันหนึ่ง ฉันสะพายกระเป๋าแล้วเดินทางไปยังเมืองเล็กๆ ในจังหวัดไซตามะครั้งที่เท่าไรไม่รู้

สิ่งที่อยู่ในกระเป๋าคือถุงมือพลาสติกแบบบางที่แอบหยิบมาจากสำนักพิมพ์ฮิมาโระกาวะกับเชือกฟางม้วนใหญ่ และกรรไกรสีเงินที่อ๊อ เป็นงาวัว

